

starec

melodija

*starec
leži
moj*

Nadležna muha brenči po sobi in sede zdaj na starcev portrêt, zdaj na podobe, kjer so slikani slavni skladatelj, pa zleti na klavir in končno še na stare gosli, ki vise v kotu. Močno zabrenči muha, da se stavec vzdrami ter se ozre tja gor v kot.

Vstane in se zravnja pokoncu; stopi v kot, odpodi muho, vzame v roke gosli in zasvira tako prijetno, nežno melodijo, da bi se kar zjokal ob teh glasovih. Pa vzdihne, lok zopet zdrсне po strunah, ki zapojo veselo, poskočno, mično. Stavec odloži gosli in se vglubi v spomine.

Ali niso to one gosli, ki jih je iztaknil v podstrešju in so ga pripeljale do sreče? Da, ravno one so, na katere je igral v gozdu ono jutro, ko je bilo vse pomladnoveselo.

In zdaj je ~~že~~ *mu je vse vsi starec* stavec, ali vedno še hrani gosli — spomin na mlade dni. Saj nam je ljub še spomin na mladostne bridkosti, kaj bi nam ne bil spomin na mladostno srečo? In če ta sreča ostane trajna — kar je redko, redko — potem je kakor solnce, ki se pomladi vsako jutro. Blagor mu, komur vzhaja tako solnce!

#

Čegave bodo?

Naše hruške sredi vrta,
Ej, kako so sladke!
Radi bi do njih, a kaj, ko
Roke so prekratke . . .

Ded imajo dobro pipo,
Ki buče le straši —
Toda to rumeno pleme
Dima se ne plaši.

Gôri v debelu je duplina,
V nji so pa sršeni —
Oj, ti stražniki srditi,
To so nam strupeni!

Oj le čajte, oj le čajte,
Grdi vi sršeni,
Če vas dimec ne prežene,
Puh vas bo ognjeni.

Nihče klatit hrušk medenih
Si ne drzne iti,
Kar zapiše in zagode
V dupli roj srditi . . .

Hruške tiste bodo naše,
Naj se pes obesi —
Vrt je naš, a vas sršenov
Grmi so in lesi!

Stepin

